روزنه

مجلس در پی نظارت و استیضاح درباره سازمان زندان‌ها

نوروزی: از ۱۶ هزار زندانی قبل از انقلاب به ۲۴۰ هزار زندانی رسیده‌ایم؛ وضعیت اسف‌باری است

● **شرق:** تغییر مدیریت و نظارت بر سازمان زندان‌ها با انتشار تصاویر دوربین‌های بازداشتگاه اوین که از رفتارهای غیرانسانی در برخورد با زندانیان خبر می‌داد، مجددا قوت گرفته است. برخی نمایندگان مجلس به دنبال نهایی‌کردن طرحی هستند که سازمان زندان‌ها را زیرمجموعه وزارت دادگستری قرار دهد تا این‌گونه ابزار لازم برای نظارت بر عملکرد زندان‌ها و بازخواست متخلفان فراهم شود و امکان استیضاح وزیر دادگستری به‌عنوان مسئول فراهم شود تا شاهد تصاویر منتشرشده از اوین نباشیم.

این اولین بار نیست که نمایندگان مجلس از انتزاع سازمان زندان‌ها از قوه قضائیه سخن می‌گویند. در آخرین تلاش، شهریور سال ۹۸ بود که طرح انتزاع سازمان زندان‌ها از قوه قضائیه در مجلس اعلام وصول شد. طرحی که براساس آن قرار بود این سازمان از قوه قضائیه منفک و به وزارت کشور ملحق شود.

طراحان این طرح با اشاره به «گستردگی حوزه فعالیت قوه قضائیه» و با تأکید بر «اهتمام بیشتر به رعایت حقوق شهروندی»، خواستار تفکیک سازمان زندان‌ها از دستگاه قضائی و الحاق آن به وزارت کشور شدند. این در حالی است که برخی نمایندگان اجرای آن را تقریبا غیرممکن دانسته و معتقدند حتی اگر مجلس هم این طرح را تصویب کند، به تأیید شورای نگهبان نخواهد رسید. در نهایت هم این طرح به نتیجه نرسید. هرچند سازمان زندان‌ها از ابتدای تشکیل تاکنون بارها دست به دست شده است. تا قبل از انقلاب سازمان زندان‌ها زیرمجموعه وزارت کشور و شهربانی بود. سال ۵۸ طبق مصوبه شورای انقلاب اعلام شد که اداره همه امور مربوط به زندان‌ها و مؤسسات صنعتی و کشاورزی و سایر مؤسسات وابسته به آنها در سراسر کشور به وزارت دادگستری واگذار می‌شود و براساس‌آن اداره کل زندان‌ها جزء وزارت دادگستری قرار گرفت؛ اما سال ۶۴ مجلس وقت در مصوبه‌ای، شورای سرپرستی زندان‌ها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور را به سازمان زندان‌ها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور تبدیل و اعلام کرد این سازمان زیر نظر شورای عالی قضائی که بعدا قوه قضائیه شد، قرار گرفته و اداره می‌شود. اکنون با توجه به گزارش‌ها و فیلم‌هایی که از برخورد غیرانسانی با زندانیان منتشر شده، نمایندگان مجلس در تلاش هستند روند نظارتی بر عملکرد زندان‌ها را اصلاح کنند.

در این زمینه نوروزی، نماینده مردم رباط‌کریم، درباره طرح انتزاع سازمان زندان‌ها از قوه قضائیه در آخرین اظهارنظر خود گفته است: سازمان ثبت و سازمان زندان‌ها و پزشکی قانونی باید زیر نظر وزارت دادگستری باشند و قوه قضائیه به امور قضائی خود بپردازد. این موارد در زمره کارهای اجرائی است. وزیر دادگستری کار خیلی کمی دارد و باید به این امور بپردازد. مجلس از این طریق می‌تواند با نظارت و سؤال مشکلات موجود در این حوزها را ساماندهی و حل کند.

نایب‌رئیس کمیسیون قضائی مجلس گفت: قبل از انقلاب ۱۶ هزار زندانی داشته‌ایم؛ اما اکنون ۲۴۰ هزار زندانی داریم که وضعیت اسف‌باری است. نمایندگان نمی‌توانند به امور سازمان زندان‌ها ورود داشته باشند و درباره آن صحبت یا سؤال و استیضاح کنند. به دنبال این هستیم که این طرح را پیگیری کنیم تا به انجام برسانیم.

در همین راستا سیدمهدی حجتی درباره امکان انتزاع سازمان زندان‌ها از قوه قضائیه و واگذاری آن به وزارت دادگستری در زیرمجموعه دولت، اظهار کرد: بنا و اساس سازمان زندان‌ها و قوانین مربوط به اجرای احکام کیفری، از ابتدا به ترتیب و کیفیتی بناگذاری شده است که هیچ نهاد دیگری جز قوه قضائیه توانایی و ظرفیت لازم برای تصدی اداره سازمان زندان‌ها و امور مربوط به آن را پیدا نکرده؛ بنابراین مادامی که قوانین و مقررات حاکم بر حوزه اجرای احکام کیفری به شکل و ترتیبی است که اتخاذ تصمیمات متعدد قضائی طی فرایند اجرای احکام کیفری را ایجاب می‌کند، نمی‌توان سازمان زندان‌ها را از قوه قضائیه منتزع و به قوه مجریه واگذار کرد.

ادامه در صفحه ۹

وزیر خارجه در لبنان:

با عربستان به توافق‌هایی دست یافتیم

حسین امیرعبداللهیان در کسوت وزیر امور خارجه ایران برای اولین‌بار به بیروت سفر کرد. بیروت برای او نه‌تنها ناآشنا نیست، بلکه سرزمینی بسیار آشناست به واسطه سال‌های مأموریتش در حوزه معاونت عربی و البته ارتباطات نزدیکش با حوزه مقاومت که یکی از مهم‌ترین مقاصدش لبنان است.

حسین امیرعبداللهیان بعد از سفر به مسکو راهی بیروت شد تا بعد از مذاکرات برجامی با سرگئی لاوروف، این بار به تعهدات حوزه منطقه‌ای، پایبندی خود و البته نظام جمهوری اسلامی ایران را نشان دهد. لبنان نیز در شرایطی میزبان او بود که بعد از مدت زیادی بحران در قدرت، به‌تازگی دولت تشکیل داده، ولی با مسئله کمبود سوخت مواجه بوده که از طریق تعدادی از کانتینرهای ایرانی رفع شد. البته صحبت‌های وزیر نشان می‌دهد این مسیر قرار است ادامه پیدا کند. او با بیان اینکه «ما آماده تداوم ارسال سوخت به لبنان هستیم»، گفت: همچنین در جریان ملاقات با مقامات لبنان اعلام کردیم که ایران آمادگی دارد با مشارکت دو کشور و صدور خدمات فنی و مهندسی از سوی ایران، دو نیروگاه هزارمگاواتی در این کشور ایجاد کند تا به رفع مشکل انرژی در این کشور کمک کنند. حسین امیرعبداللهیان، وزیر خارجه، در لبنان با مقامات این کشور ملاقات کرد. علاوه بر مقامات رسمی، او بر حسب معمول سفر مقامات ایرانی به لبنان، با سیدحسن نصرالله نیز ملاقات و گفت‌وگو کرد. همچنین با نمایندگان گروه‌های مقاومت فلسطینی نیز دیدار داشت. به گزارش ایسنا، «حسین امیرعبداللهیان ظهر روز جمعه در نشست مطبوعاتی خود با خبرنگاران با بیان اینکه گفت‌وگوهای بسیار مهمی با مقامات لبنان ازجمله رئیس‌جمهور، رئیس مجلس، نخست‌وزیر و وزیر خارجه این کشور داشتم»، گفت: «بخشی از این گفت‌وگوها به مسائل دوجانبه و وضعیت اقتصادی این کشور معطوف بود. ما در این گفت‌وگوها اعلام کردیم با احترام به استقلال و حاکمیت اصلی این کشور در چارچوب روابط تهران- بیروت آماده هستیم که با لبنان برای عبور از بحران اقتصادی همه‌گونه همکاری‌ای داشته باشیم». در لبنان به نظر می‌رسد مقامات این کشور به دقت پیگیر رایزنی‌های تهران و ریاض و البته مذاکرات برجام هستند؛ آن‌چنان که «العربی الجدید»، روز پنجشنبه گزارش کرد که عبدالله بوحبیب، وزیر خارجه لبنان، پس از دیدار با همتای ایران خود گفت: «ما گفت‌وگوهای ایران با عربستان سعودی و همچنین کشورهای بزرگ درباره پرونده هسته‌ای را تأیید می‌کنیم؛ زیرا موفقیت در آن بازتاب مثبتی بر لبنان خواهد داشت. لبنان خواهان موفقیت مذاکرات ایران چه با عربستان سعودی و چه با کشورهای ۵+۱ است». خبرگزاری فارس در پوشش این نشست خبری مشترک به نقل از حسین امیرعبداللهیان نوشت: «در گفت‌وگو با مقامات عالی لبنان، موضوع گفت‌وگوهای منطقه‌ای ایران مورد توجه قرار گرفت. جمهوری اسلامی ایران گفت‌وگو را بهترین و مناسب‌ترین مسیر برای همکاری‌های منطقه‌ای و خروج بیگانگان از منطقه می‌داند. به گفت‌وگو باور داریم، چه در موضوعات منطقه‌ای و چه بین‌المللی و آن را مناسب‌ترین مسیر برای حل مشکلات منطقه‌ای و بین‌المللی می‌دانیم. گفت‌وگوهای ایرانی و سعودی نیز در مسیر خوبی در حال طی‌شدن است». وزیر خارجه ایران با شبکه «المیادین» نیز گفت‌وگو داشت و در آن مصاحبه درباره مذاکرات ایران و عربستان توضیح بیشتری داد؛ «گفت‌وگوهای ایران و عربستان سعودی در مسیر درستی حرکت می‌کند و ما به گفت‌وگوهای بیشتری نیاز داریم. ما و عربستان سعودی به توافق‌هایی در برخی زمینه‌ها دست پیدا کرده‌ایم. گفت‌وگوهای ما با عربستان سعودی به نفع منطقه است. این یک گفت‌وگوی سازنده است. ایران و عربستان سعودی دو کشور مهم هستند و نقش پراهمیتی در تثبیت امنیت منطقه دارند. ایران بر این باور است که معادله گفت‌وگو و استقبال [از دیگران] می‌تواند آینده درخشانی برای منطقه داشته باشد». وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران در ادامه به گفت‌وگوهای هسته‌ای اشاره و تأکید کرد: «ما زمان خود را با مذاکرات تلف نخواهیم کرد. چنانچه طرف مقابل برای بازگشت به آن جدی نباشد. اگر آمریکا برای بازگشت به توافق هسته‌ای جدی باشد، ما می‌توانیم روی این مسئله حساب کنیم».

تحلیلی بر مباحث مطرح‌شده در سفر وزیر خارجه ایران به روسیه

رایزنی‌های حساس در مسکو

بهرام امیراحمدیان . استادیار مطالعات روسیه، آسیای مرکزی و قفقاز

به نظر می‌رسد که سفر آقای وزیر خارجه به مسکو در شرایط خیلی حساس و برهه سرنوشت‌سازی اتفاق افتاده است. چون در مسئله جمهوری آذربایجان در نزدیکی ما، مناقشه‌ای بین ارمنستان و جمهوری آذربایجان وجود دارد که روسیه ابتکار آتش‌بس آن را ترتیب داده بود. آقای امیرعبداللهیان حتما در این سفر درباره این موضوع صحبت کرده است. موضوع دیگر همکاری‌های استراتژیک بین ایران و روسیه است. گویا تصمیم بر این است که ایران با روسیه در زمینه‌های همکاری‌های استراتژیک که تاکنون ادعا می‌شد، قرار است قرارداد امضا کنند. در نقطه تاریخی کنونی این خیلی مسئله حساسی است، چون جمهوری اسلامی ایران بر این باور است که یک سر مسئله قفقاز، به روسیه مربوط است و به همین دلیل باید در این زمینه کار را با روسیه هماهنگ کرد. توافق‌نامه آتش‌بسی که سال گذشته امضا کردند، یک سند حقوقی بین‌المللی نیست بلکه بین طرفین امضا شده است و موافقت کردند که آتش‌بس برقرار شود. مسئله جنگ قره‌باغ و فیصله آن در اختیار گروه مینسک به ریاست آمریکا، فرانسه و روسیه از طرف سازمان امنیت و همکاری در اروپاست. به غیر از مشارکت این گروه هیچ سندی که به امضای شورای امنیت سازمان ملل نرسیده باشد، سند حقوقی نیست. در بند ۹ موفقت‌نامه آتش‌بس ابتکاری روسیه درباره تخصیص یک کریدور به نام لاچین برای ارتباط ارامنه قره‌باغ به ارمنستان گنجانده شده است که ارامنه‌ای که در شهر خان‌کندی به گفته آذربایجانی‌ها و استپاناکرت به گفته ارمنی‌ها، حضور دارند و تحت حمایت دوهزار نفر نیروهای پاسدار صلحی هستند که از روسیه آمده‌اند و در آن منطقه مستقر شده‌اند، بتوانند با خاک ارمنستان در ارتباط باشند. موضوع این است که در آنجا گفته شده که در قبال کریدوری که جمهوری آذربایجان در اختیار ارامنه قره‌باغ قرار می‌دهد، یعنی کریدور لاچین که از طریق آن قرار است به خاک اصلی ارمنستان رفت‌وآمد کنند، در جنوب ارمنستان کریدوری در اختیار جمهوری آذربایجان قرار دهد که آذربایجان بتواند با بخش برونگان خود که جمهوری خودمختار نخجوان است و به وسیله خاک ارمنستان از خاک اصلی جمهوری آذربایجان جدا افتاده به خاک اصلی خود ارتباط دهد، کریدوری که در داخل خاک ارمنستان و به موازات مرز به‌طول ۴۱ کیلومتر مرز مشترک بین ایران و ارمنستان قرار دارد. در آن زمان، آقای پاشینیان، نخست‌وزیر ارمنستان بند ۹ را قبول نکرد و این موضوع به همین شکل ماند و جمهوری آذربایجان این‌طور تبلیغ کرد که قرار است آنجا کریدوری ترانزیتی درست کنند که ترکیه از آن طریق و از مسیر نخجوان وارد ارمنستان و از آنجا وارد جمهوری آذربایجان شود و مستقیما به باکو برسد و از باکو از طریق دریای خزر به آسیای مرکزی برسد و تبلیغات متعددی درباره این کریدور شد. ولی طبق تعریف بین‌المللی کریدور، از لحاظ حقوقی کریدور در اختیار کشوری است که کریدور در آنجا قرار دارد. مفهومش این نیست که کریدور خاک کسی است که می‌خواهد از آن استفاده کند. چون دو سر ورودی و خروجی کریدور تحت حاکمیت کشورهایی است که در آن قرار دارند و مبادی ورودی و خروجی‌اش کاملا تحت کنترل و گمرک و مرزبانی آن کشور است که اینجا ارمنستان است.

تا قبل از این، جمهوری آذربایجان برای ارتباط این دو سو از خاک ایران استفاده می‌کرده است؛ یعنی از نخجوان می‌آمدند وارد خاک ایران می‌شدند و از طریق خاک ایران می‌رفتند و به قسمت بعدی مسیر که خاک اصلی جمهوری آذربایجان بود، می‌رسیدند. در ۳۰ سالی که جمهوری آذربایجان از این کریدور استفاده می‌کرد، به‌راحتی کامیون‌هایش می‌آمدند و می‌رفتند و ما هیچ حق گمرکی نمی‌گرفتیم. ولی در شرایط کنونی که ایران از مسیر ارمنستان به سمت شمال و قفقاز از راه‌ها استفاده می‌کند، بخشی از این راه در دوره اشغال این کریدور و اشغال قره‌باغ که از گورویس تا قاپان است، در آن منطقه قرار می‌گرفته، حدود ۲۵ کیلومتر است و چون کامیون‌های ایرانی مجبور بوده‌اند از آنجا بروند، حالا که جمهوری آذربایجان حاکمیت خودش را اعمال کرده است، از ایرانی‌ها حق ترانزیت می‌گیرد که گفته می‌شود حدود ۱۳۰ دلار است. دو کامیون ایرانی را هم که از آنجا رد شده‌اند، بازداشت کرده است.

باید به جمهوری آذربایجان گفت شما ۳۰ سال از خاک ایران استفاده کردید و چنین اتفاقی نیفتاد. حال چطور شده است که از کامیون‌های ما که از آنجا رد می‌شوند، حق ترانزیت می‌گیرید و دو کامیون را بازداشت کرده‌اید؟ این چه نوع همسایگی است؟ حیات و ممات نخجوان در این مدت وابسته به ایران بوده است. آقای امیرعبداللهیان طبیعی است که این مسائل را آنجا مطرح کرده است و به لاوروف و مقامات روسیه این را منتقل می‌کند که شما که با جمهوری آذربایجان روابط خوبی دارید و با ارمنستان هم رابطه دارید و حتی در پیمان امنیت دسته‌جمعی با ارمنستان هستید، به اینها فشار بیاورید که این مسئله را حل کنند. الان ایران هم از طریق پیمانکارهای ایرانی و وزارت راه قرار شده که به‌سرعت در آن منطقه، میانبر بزنند و مسیر را درست کنند. این موضوعی اساسی است که در مذاکرات ایران و روسیه بوده است.

مسئله افغانستان هم هست، چون یکی از کشورهای خارجی و قدرت‌های منطقه‌ای که در دوره مبارزات طالبان با دولت مرکزی افغانستان، در مشروعیت بخشیدن به طالبان در کنار آمریکا نقش داشته، خود روسیه بوده است. حالا که روسیه توانسته طالبان را در دوره‌ای که حکومت مرکزی در افغانستان مستقر بوده دعوت کند، می‌تواند روی طالبان اعمال نفوذ داشته باشد. اگر بخواهند در شناسایی طالبان وارد شوند، شرط و شروطی است که می‌توانند برایش قائل بشوند. این هم موضوعی است که آنجا می‌توانسته درباره‌اش صحبت شود.

نکته سوم و اساسی‌تر، خود مسئله برجام است و به نظر می‌رسد در شرایط حساس کنونی، بخش مهم مذاکرات به همین بازگشت ایران به مذاکرات برجام وابسته است؛ چون آقای بلینکن هم با لاوروف برای ادامه برجام گفت‌وگوی تلفنی داشتند. با وجود این موضوعات، وزیر خارجه در شرایط خوبی به مسکو رفته و اینها مسائلی است که واقعا برای ایران و شرایطی که در منطقه حاکم است، حیاتی است.

در پیرامون ما الان اینها موضوعات خیلی حساسی هستند. از یک طرف ایران به طریق غیرمستقیم با عربستان مذاکره می‌کند، با طالبان مسئله داریم و جمهوری آذربایجان و ارمنستان در منطقه قفقاز شرایط بسیار حساسی ایجاد کرده‌اند. اینکه سفر وزیر خارجه به این منطقه تا چه حد موفقیت‌آمیز بشود، الان گزارش نشده است. همین که خودشان به چنین ابتکاری دست زده‌اند، مهم است و لازم بود که بروند، چون در دولت سیزدهم، اولویت سیاست خارجی پرداختن به مسائل با کشورهای همسایه است؛ هم افغانستان، هم عراق و هم مسئله جمهوری آذربایجان و قفقاز خیلی مهم است.

پیش‌بینی‌ای که بود برای حل مسئله قفقاز یک ابتکار ۳+۳ بود. ابتکار ۳+۳ یعنی سه کشور منطقه قفقاز، یعنی جمهوری آذربایجان، ارمنستان و گرجستان، به اضافه ایران، روسیه و ترکیه، به‌عنوان قدرت‌های همسایه در پیرامون این منطقه. این ابتکار پیشنهاد شده و روسیه هم روی آن پافشاری داشته است ولی اخیرا رئیس‌جمهور آذربایجان اعلام کرده است که ۲+۲ را می‌خواهد، یعنی روسیه، ترکیه، ارمنستان و جمهوری آذربایجان. گرجستان هم اعلام کرده است در هر ترکیبی که بخواهد صورت بگیرد، اگر روسیه حضور داشته باشد، شرکت نمی‌کند؛ چون می‌گویند روسیه دو بخش از سرزمینشان را اشغال کرده است.

الان مسئله مناقشه‌برانگیز این است که بالاخره این ابتکار که می‌خواهند با هم گفت‌وگو کنند، برای ترتیبات امنیتی منطقه چگونه خواهد شد و لاوروف هم اعلام کرده است که ما علاقه‌مندیم برای ترتیبات امنیتی در منطقه سازوکاری تعریف کنیم. اینها موضوعات خیلی مهمی است که بحث درباره آنها باید ادامه پیدا کند تا ببینند به کجا می‌رسند.

جمهوری اسلامی ایران نسبت به مرزهای شمال غربی خودش حساس است، به‌ویژه به رابطه جمهوری آذربایجان با اسرائیل. در دوره‌ای، جمهوری آذربایجان بهانه می‌کرد که شما با ارمنستان رابطه دارید که دشمن ماست، ما هم می‌خواهیم با اسرائیل رابطه داشته باشیم که دشمن شماست. یعنی در حقیقت بحث موازنه قدرت می‌کردند. ولی موضوع این است که ما به ارمنستان به‌عنوان یک همسایه نگاه کرده‌ایم و وزن ارمنستان و جمهوری آذربایجان برای ما مساوی بوده است. چون همان‌طورکه گفتم اگر ما به ارمنستان پلی دادیم که روی رود ارس است و ارمنستان از طریق آن با ایران در ارتباط است، خاک خودمان را هم سال‌هاست در اختیار آذربایجان قرار داده‌ایم. این به نظر من ناسپاسی دولت جمهوری آذربایجان نسبت به ایران است. ما کمک‌های بشردوستانه زیادی کرده‌ایم به جمهوری آذربایجان. ما گاز آذربایجان را به نخجوان سوآپ می‌کنیم. به نظر می‌رسد که ما از ابزارهای در اختیار خودمان خوب استفاده نکرده‌ایم. ما قدرت این را داریم که اعمال اراده کنیم و این را باید به جمهوری آذربایجان هم نشان بدهیم.

ولی موضوع اساسی این است که ایران اصلا خواهان جنگ نیست. موضوع از اینجا شروع شد که ترکیه، جمهوری آذربایجان و پاکستان، در آن منطقه مانور انجام دادند. بهانه‌شان هم این بود که ترکیه و پاکستان کشورهایی بودند که اشغال قره‌باغ را توسط ارمنستان قبول نکردند و با ارمنستان رابطه دیپلماتیک برقرار نکردند. ولی ما می‌گوییم شما رفته‌اید از فراسوی منطقه یک دولت متخاصم را آورده‌اید کنار مرزهای ما. ما با ارمنستان همسایه‌ایم. اگر ما با اینها رابطه داریم به خاطر این است که مرز مشترک داریم و می‌خواهیم استفاده کنیم. با مردم کار داریم.

مسئله دیگر اینکه اگر بخواهند برای ایران مزاحمت ایجاد کنند، چنانکه گرجستان هم اخیرا محدودیت‌هایی ایجاد کرده است، ایران کشور محصور در خشکی نیست. ایران یک کشور بزرگ است که در جنوب ۲۰۴۰ کیلومتر مرز آبی دارد. ایران از طریق دریای خزر می‌تواند از طریق روسیه و آسیای مرکزی با جهان ارتباط داشته باشد. محدودیتی برای ایران نیست. محدودیت برای آذربایجان است. اگر جمهوری آذربایجان بخواهد مزاحمت ایجاد کند، به دنبال این خواهد بود که از طریق ترکیه کار خود را پیش ببرد ولی با ترکیه هم کاملا شرایط برایش فراهم نیست، چون اگر بخواهد از نخجوان برود محدودیت‌هایی دارد و ایران هم می‌تواند جلویش را بگیرد و راه زمینی ندهد و ارتباط را قطع کند. آن وقت فقط می‌ماند نخجوان که بخش کوچکی است که یک‌میلیون جمعیت هم ندارد. آن وقت ما می‌توانیم از طریق روسیه با اروپا ارتباط برقرار کنیم. راه‌آهن شرق دریای خزر را داریم. به نظرم متضرر این ماجرا جمهوری آذربایجان است. جمهوری آذربایجان با تکیه بر ترکیه و گرجستان می‌خواهد معادلات منطقه‌ای را به هم بزند ولی اشتباه می‌کند و این توان و این پتانسیل را ندارد. طبیعی است که در داخل کشورش هم مخالفانی با دولت خواهد بود. بهترین راه این است که مذاکره کنند و مسئله را حل کنند. بعید به نظر می‌رسد که آنجا جنگ بشود. چون نه جمهوری اسلامی ایران علاقه‌مند است با جمهوری آذربایجان که یک کشور شیعه مسلمان است و دومین کشور شیعه جهان است وارد جنگ شود و نه جمهوری آذربایجان این توان را دارد. ممکن است ترکیه هم وارد این معادله شود و بخواهد کار را خراب کند ولی ترکیه هم متوجه است و در شرایطی که بدترین وضعیت را خود آقای اردوغان و حزبش در ترکیه دارد، دست به چنین خودکشی‌ای نخواهد زد. ما فکر نمی‌کنیم که جنگ اتفاق بیفتد چون روسیه هم وارد صحنه می‌شود و درگیری را کاهش خواهد داد.

ادامه از صفحه اول

عشق، آخرین سرپناه

سهل است، چراکه می‌توان با دل به سراغش رفت و هرچه بر دل می‌آید بر قلم نشاند و سخت است به خاطر اینکه هرچه سِزد درباره‌اش گفته‌اند. نویسنده‌ای عامی را در موسیقی راهی نیست جز راه دل. دل‌سپردن به آواز دلنشین محمدرضا شجریان در جاده‌های کویری در جست‌وجوی ستاره‌ای که ستاره هدایت است، مانند گم‌کرده راهی در دل شب، سکوت و کویر. دل‌سپردن به آوازی که یادآور شقایق‌های باران‌خورده دشت‌های جنوب‌اند. شقایق‌های سَرخم‌کرده از نفیر خمپاره‌ها. اینجا هم صدای حماسی شجریان به کارت می‌آید تا گام‌هایت را استوار برداری، آن‌قدر که به خسته وامانده راهی در دشت‌های جنوب از بیم خمپاره‌ها با آوازی از شجریان برپا داری‌اش که همراه شو ای رفیق. محمدرضا شجریان از مرز زمان‌ها می‌گذرد و از دوردست‌های تاریخ ما را ندا سر می‌دهد که عشق آخرین سرپناه است. او نبض یک ملت است. نبض یک ملتِ عاشق که با عشق خو گرفته‌اند و حتی در میان فقر و فاقه، دود و آهن باز راهی به سوی عشق می‌جویند. اگر غیر از این است، پس آنان را با شجریان چه کار. بسیاری را دیده‌ام که در فراقش اشک ریخته‌اند. همان بسیاری که در غم نزدیکان‌شان خم به ابرو نیاورده‌اند. بسیاری را دیده‌ام که با صدای او هم‌صدا شده‌اند، همان بسیاری که عمری در سکوت زیسته‌اند. بسیاری را دیده‌ام که با صدای او عاشق شده و عشق ورزیده‌اند، همان بسیاری که زمانی پشمینه‌پوشی تندخو بوده‌اند. بسیاری را دیده‌ام سکون از دست داده و بی‌قرار شده‌اند، همان بسیاری که آداب بی‌قراری را هرگز نیاموخته بودند و بسیاری... این بسیاری، به اندازه مردم و فرهنگ ایران وسیع است، ازاین‌رو ویژه‌نامه «سِر عشق» درصدد است تا این اسرار عشق را برملا کند. امید است که در این راه موفق شده و مقبول نظر باشد. ویژه‌نامه «سِر عشق» را شاهرخ تویسرکانی با همراهی و پشتیبانی رامین خسرو خاور گردآوری و تدوین کرده و بخشی از هزینه‌های تولید و انتشار نیز توسط جمعی از علاقه‌مندان استاد تأمین شده است. اینک در اولین سالروز درگذشت استاد بی‌بدیل موسیقی و آواز ایران بیش از هر زمان دیگری جای خالی‌اش محسوس است.

از المپیک توکیو تا جهانی نروژ
معجزه یا درایت

- بازبینی و آنالیز کشتی حریفان در جلسات متعدد به‌منظور انتخاب و پیاده‌سازی تاکتیک مناسب برای غلبه بر حریفان که این امر در تمام مراحل از تمرینات آماده‌سازی تا دقایق آغازین مسابقات به نحو مطلوب و اثربخش انجام شد؛ به‌خصوص روز دوم مسابقات در دو فینال بین حسن یزدانی و تیلور، امیرحسین زارع و پتراشویلی، همچنین چهار کشتی مرحله نیمه‌نهایی وزن‌های ۵۷ سرلک، ۶۵ امیرمحمد یزدانی، ۷۹ محمد نخودی، ۹۲ کامران قاسم‌پور که با آنالیز و کوچ خوب بر حریفان قدر خود غلبه کرده و به فینال مسابقات راه یافتند.

- مهم‌تر از همه هماهنگی، همدلی و کار تیمی در این دوره از مسابقات به خوبی نمایان بود.

۳- جوان‌گرایی و اعزام تیم جوان به مسابقات: از دیگر تغییرات اساسی فدراسیون بعد از بازگشت از مسابقات المپیک، جوان‌کردن تیم بود. میانگین سنی تیم کشتی آزاد در این رقابت‌ها ۲۲ سال است؛ سه کشتی‌گیر رحمان عموزاد، عرفان الهی و محمد نخودی (کسب مدال نقره) تنها ۱۹ سال دارند و امیرحسین زارع (کسب مدال طلا) و امیرمحمد یزدانی (کسب مدال نقره) ۲۰ساله هستند. این تغییر استراتژیک در این دوره از مسابقات به‌خوبی جواب داد و بارقه‌های امید را در کشتی ایران زنده کرد. هرچند این تیم جوان و نوپا در این دوره از مسابقات با عملکرد قابل قبول و فراتر از حد انتظار، با اختلاف کمی عنوان سومی (سه مدال طلا، سه مدال نقره و یک برنز) را کسب کرد، اما هنوز در ابتدای کار است و راه دشواری پیش‌رو دارد؛ چراکه این تیم در عین جوان‌بودن، شکننده است و باید از آن مراقبت شود. بنابراین فدراسیون کشتی می‌بایست بعد از بازگشت، به همراه تیم مدیریتی و فنی فدراسیون مروری از این دوره از مسابقات را در دستور کار قرار دهد. همچنین از نقد و اندرزهای متخصصان، تحلیلگران و مفسران کشتی بهره گرفته و برنامه‌های آماده‌سازی متناسب را برای مسابقات آتی به کار ببندد.

فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله ای خرید سرور

سازمان بیمه سلامت ایران در نظر دارد **عمومی یک مرحله ای خرید سرور** را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری مناقصه از دریافت اسناد مناقصه تا ارائه پیشنهاد مناقصه گران و بازگشایی پاکت ها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند.

تاریخ انتشار مناقصه در سامانه: روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۷/۱۲ و چهارشنبه ۱۴۰۰/۰۷/۱۴ می باشد.

مهلت زمانی دریافت اسناد مناقصه از سایت: ساعت ۱۴ روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۷/۲۲

مهلت زمانی ارائه پیشنهاد:ساعت ۱۰ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۰۶

زمان بازگشایی پاکت ها: ساعت ۱۰ روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۱۰

اطلاعات تماس دستگاه مناقصه گزار جهت دریافت اطلاعات بیشتر در خصوص اسناد مناقصه و ارائه پاکت های مناقصه

آدرس: شهرک غرب، بلوار ایوانک، خیابان فلامک شمالی، نبش درخشان پلاک ۱ تلفن: ۹۶۸۸۱۸۳۲-۰۲۱ ۹۶۸۸۱۸۱۶-۰۲۱

اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه : مرکز تماس ۲۷۳۱۳۱۳۱ دفتر ثبت نام: ۸۸۹۶۹۷۳۷ و ۸۵۱۹۳۷۶۸

اداره کل منابع انسانی و پشتیبانی شناسه آگهی ۱۲۰۱۹۱۸ م الف ۲۳۲۳

شرکت ملی گاز ایران
شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی

آگهی تجدید فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله ای(نوبت اول)

شناسه آگهی۱۲۰۳۷۵۵

شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی در نظر دارد خدمات مورد نیاز خود را با شرایط ذیل بصورت برگزاری مناقصه عمومی یک مرحله ای از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (سامانه ستاد) تامین نماید:

شماره فراخوان در سامانه ستاد ایران	2000093498000403
شماره مناقصه	مناقصة شمارة ۱۴۰۰/۱۰۰۱۷
موضوع مناقصه	اعمال کفپوش اپوکسی در کت کارگاه مرکزی پالایشگاه دهم شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی
مبلغ تضمین شرکت در فرایند ارجاع کار	پس از اتمام مرحله ارزیابی صلاحیت ، مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار به میزان ۸۲۵،۰۰۰،۰۰۰ ریال می باشد.
نوع تضمین شرکت درفرایند ارجاع کار	تضمین شرکت در فرایند ارجاع کار بصورت یکی از تضامین قابل قبول وفق آیین نامه تضمین شماره ۵۰۶۵۹ت/۱۲۳۴۲۰ه مورخ ۹۴/۰۹/۲۲ هیات وزیران می باشد. تبصره:درصورت ارائه تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار به صورت وجه نقد، مبلغ نقدی می بایست به شماره حساب ۰۱۷۵۷۵۶۱۶۱۰۰۶ بانک ملی ایران شعبه مرکزی کنگان بنام پالایشگاه دهم شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی واریز و فیش واریزی ارائه گردد.
مبلغ برآوردی مناقصه	۱۶،۴۸۳،۸۳۸،۲۵۴ ریال
آخرین مهلت دریافت اسناد ارزیابی کیفی در سامانه ستاد	۵ روز پس از درج نوبت دوم آگهی در صفحه اعلان عمومی سامانه ستاد ایران می باشد.
آخرین مهلت بارگذاری و ارسال مستندات ارزیابی کیفی (رزومه) در سامانه ستاد	حداقل ۱۴ روز پس از آخرین مهلت استعلام ارزیابی در صفحه اعلان عمومی سامانه ستاد ایران می باشد.
آخرین مهلت بارگزاری پیشنهادات مالی در سامانه ستاد	ظرف مدت ۱۰ روز پس از آخرین مهلت دریافت اسناد مناقصه توسط شرکتهایی که تائید صلاحیت شده اند.
آدرس مناقصه گزار	استان بوشهر، کنگان ، سایت منطقة دو ویژة اقتصادی انرژی پارس ، پالایشگاه دهم (فاز۱۹) ، ساختمان ادمین اتاق شماره ۳۸ ، دفتر خدمات پیمانها - ۰۷۷۳۱۴۶۶۱۰۲

بدیهی است کلیه فرآیند برگزاری مناقصه الکترونیکی از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (سامانه ستاد) به نشانی: WWW.SETADIRAN.IR انجام می پذیرد وبه پیشنهاد های خارج از سامانه ستاد هیچگونه ترتیب اثری داده نخواهد شد و مناقصه گران بایستی نسبت به ثبت نام در سامانه ستاد و دریافت گواهی امضاء الکترونیکی اقدام نمایند. مناقصه گران می توانند جهت کسب اطلاعات بیشتر به سایت WWW.SPGC.IR مراجعه و یا با شماره تلفن‌های ۶۲۳۴-۰۷۷۳۱۴۶۶۱۰۲ تماس حاصل فرمایند.

روابط عمومی
شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی